

Johann Christoph Arnold

Földi élet után örök élet

Egy orvost házhoz hívtak, és a beteg azt mondta neki, hogy fél a haláltól. Azt kérdezte: „Mi van odaát?” Az orvos zajt hallott az ajtónál, és így válaszolt: „Hallja ezt? Ez az én kutyám. Lent hagytam, de türelmetlen lett, feljött, és most hallja a hangomat. Fogalma sincs, hogy mi van az ajtó mögött, de azt tudja, hogy itt vagyok. Nem ugyanez van önnel is? Nem tudja, mi van az ajtó mögött, de azt tudja, hogy a Gazdája ott van.”

Ez az A. M. Hunter által elmesélt történet rámutat arra a bizalomra, amellyel az életünk végéhez kellene közelednünk. Ahogy mindnyájan félünk az öregedéstől, úgy mindnyájan félünk a haláltól is. De soha nem fogjuk teljesen legyőzni ezeket a félelmeket mindaddig, amíg föl nem fogjuk, hogy nemcsak a földi életre születünk, hanem valami sokkal nagyobbra is. Ha úgy nézünk a halálra, mintha lépcső lenne egy másik világba – mint az emberi megtapasztalás folyamatosságának része, és nem a vége –, akkor jobban el tudjuk fogadni.

Ahogy Szent Pál mondja: „Az elhunytak sorsáról nem akarunk tájékoztatlanágban hagyni benneteket, testvérek, hogy ne szomorkodjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reményük. Ha Jézus, mint ahogy hiszünk, meghalt és feltámadt, akkor Isten vele együtt feltámasztja azokat is, akik Jézusban hunytak el” (1Tessz 4,13-14).

Ha ezt igazán hisszük, akkor nem kell aggódnunk amiatt, hogy *mi* van az ajtó másik oldalán, mert tudjuk, hogy *ki* van ott: a mi Urunk, Jézus Krisztus. És ha bele-törődünk abba, és elfogadjuk, hogy földi életünknek bármely pillanatban vége lehet, azzal a bizonyossággal élhetünk, hogy van élet a halál után.

Egyszer hosszan tartó vitám volt egy helybéli étterem tulajdonosával, aki azt állította, hogy a halállal vége van mindennek. Meg van győződve, hogy nincs élet a halál után, és nincs mennyország. Ez a fajta nézet figyelmen kívül hagyja Isten nagyságát, és hatalmát arra, hogy kibékítsen magával mindent a földön és a mennyben (Kol 1,20).

Sokan vannak, akik hasonlóképpen vélekednek, de az örökkévalóság gondolata – a halál utáni élet – nem kizárólag keresztény gondolat. A zsidó és mohamedán vallás, a buddhizmus és hinduizmus is tartalmaz valamilyen hitet az élet utáni életben. Jézus utal arra, hogy Atyja házában sok hajlék van, amely miránk vár. *George MacDonald* a következőképp tette föl ezt a kérdést: „Nem mindegy, hogy ebben a hajlékban lakunk, vagy egy másikban? Ugyanez, aki ide küldött bennünket, el fog küldeni bennünket innen. Én szeretek élni, rettentően szeretek élni, de nem bánom, hol. Ő, aki olyan szépen elkészítette nekünk ezt a hajlékot, egész biztosan a következőt is megbízhatóan jóra alkotta.”

Életünk rövid, mint a hervadó virágoké. Izajás próféta ezt írja: „Minden test olyan, mint a fű, és minden

szépsége, mint a mező virága. Kiszárad a fű, elhervad a virág” (Iz 40,6-7).

Jakab apostol pedig ezt kérdezi: „Mert mi a ti életek? Pára vagytok csak, ami egy kis ideig látszik, aztán ismét eloszlik” (Jakab 4,14). Butaság azt hinni, hogy tudunk változtatni ezen a valóságon. Mindez rendkívül elkeserítő lenne, kivéve ha megértjük, hogy ez Isten csodálatos tervének része.

A Szentírás utal arra, hogy az örökkévalóság nem a végtelen életről szól, ahogy mi ismerjük; amit itt ismerünk, annak hamarosan vége lesz. Az örökkévalóság új élet lesz, mentes a halál romboló hatalmától, teljes élet, amelyben a szeretet uralkodik mindenk felett. Az örök élet ígérete nem annyira az időtartamra vonatkozik, mint inkább az Élet minőségére – béke, testvériség, bőség –, és ez a fajta élet már akár most is elkezdődhet.

Szívünk mélyén mindannyian vágyakozunk arra, amit Isten megígért nekünk: új létezési módot, új lakást, olyan testtel, amely soha nem szenved szűkséget: „Tudjuk ugyanis, hogy ha földi sátrunk összedől, Istentől kapunk lakást: örök otthont a mennyben, amit nem emberi kéz épített. Azért is sóhajtozunk itt, mert szeretnénk beköltözni mennyei otthonunkba” (2Kor 5,1-2).

Isten mindannyiunkat szeretettel fogad az ő Országában, de ennek érdekében már itt a földi életben dolgoznunk kell. Ezen a világon oly sok időt elpocsékolunk illanó örömmel, és elfeledkezünk azokról a dolgokról, amelyek igazán számítanak. Életünk legfőbb törekvése ne a romlandó étel legyen, hanem az, amely megmarad az örök életre (Jn 6,27).

Az ilyen magatartást vagy életformát úgy is nevezhetnénk, hogy „élni az örökkévalóság előtt”, ahol a szívünk és értelmünk már a következő világra készül, bár a testünk még ebben a világban él. *Tecumseh*nek, egy shawnee törzsfőnek tulajdonítják a következő, csodálatos üzenetet:

„Úgy éld az életedet, hogy a halál félelme sohase férközhessen a szívedbe. Szeresd az életedet, tedd tökéletessé azt, tegyél széppé mindent az életedben. Keresd a titkát, hogy hosszú életű lehess a földön, és célul tűzd ki, hogy népedet szolgálod.

Mindig állj meg egy szóra, és üdvözöld melletted elhaladó felebarátodat, de még az idegent is, ha néptelen helyen vagytok. Minden embert tisztelj, de ne alázkodj meg senki előtt. Reggel, ébredés után adj hálát az ételért és az élet örömeiért. Ha nem látod, miért lehetnél hálás, akkor csak benned van a hiba.

Amikor eljön a te idő, hogy meghalj, ne légy olyan, mint akiknek a szíve tele van halálfélelemmel, olyannyira, hogy ha közeleg haláluk órája, sírnak és könyörögnek még egy kis időért, hogy újra élhessék az életüket – másképpen. Énekeld el a hatyúdalodat, és halj meg úgy, mint egy hazatérő hős.”

Az örökkévalóság előtt élni annyit jelent, hogy nem földi kincseket gyűjtünk kincseket, hanem mennyieket (Mt 6,19-20). Az örökkévalóság előtt élni azt is jelenti, hogy nemcsak kenyéren élünk, hanem minden igével is, amely az Isten szájából származik (Mt 4,4), és ez azt jelenti: tudjuk, hogy Jézus adja nekünk az élő vizet. „Aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne” (Jn 4,13-14).

Mostanában, amint életünk alkonya közeleg, feleségem és én gyakran kérdezzük magunktól, mi az, ami igazán fontos. Újból és újból csak azt érezzük, hogy a lehető legjobban kell felkészülnünk fel az Istennel való találkozás pillanatára – valamint azt, hogy segítsünk másoknak, amikor szembenéznek a halállal; álljunk ott mellettük, és segítsünk nekik átmenni a mi világunkat a túlvilággal összekötő hídon.

Mindnyájan jól tennénk, ha foglalkoznánk ezzel a kérdéssel, függetlenül attól, hogy milyen idősök vagyunk. A fiatalkor az élet egyik legcsodálatosabb időszak, de örömei csak akkor lehetnek igazán teljesekek, ha a fiatalok elkezdnek törődni az örökkévalóság kérdésével. Ugyanez igaz az öregkorra is: fájdalom, magány és depresszió jellemezheti, ha nem vesszük tudomásul, hogy nem a halál, hanem a halhatatlanság vár ránk.

Akkor élhetünk az örökkévalóságnak, ha van hitünk, olyan hitünk, amely Pál szerint „szilárd bizalom abban, amit remélünk, meggyőződés arról, amit nem látunk” (Zsid11,1).

Hit nélkül félünk a földi életünk végétől; hittel viszont elmúlik ez a félelem. Hit nélkül veszteségnek és szomorúságnak látjuk a halált; hittel viszont a halál örömteli, sőt diadalmas is lehet. Csak ha meghalunk, akkor kezdődhet az új élet.

János emlékeztet minket az evangéliumában, hogy „ha a búzaszem nem hull a földbe, és nem hal el, egy-maga marad, de ha elhal, sok termést hoz” (Jn 12,24). Isten mindannyiunktól azt kívánja, hogy növekedjünk, virágozzunk, és gyümölcsöt hozunk az örökkévalóságban.

Ahogy készülünk az örökkévalóságra, szembesülünk a kérdéssel: Mi fog velem történni, amikor meghalok? De nem kell félnünk, mert „nincs semmi elmarasztaló ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban élnek. Hiszen a lélek törvénye, ami a Krisztus Jézusban való élet folyamánya, megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8,1-2).

Ahogy a Prédikátor könyvének ősi zsidó szerzője oly szépen mondja:

„Van ideje a születésnek és a halálnak; ideje az ültetésnek és az aratásnak.

Ideje az ölésnek, és ideje a gyógyításnak, ideje a bontásnak és ideje az építésnek.

Ideje a sírásnak, és ideje a nevetésnek; ideje a jajgatásnak, és ideje a táncnak.

Ideje a kő eldobásának, és ideje a kő összeszedésének; ideje az ölelésnek, és ideje az öleléstől való tartózkodásnak.

Ideje a keresésnek, és ideje az elvesztésnek; ideje a megőrzésnek, és ideje az eldobásnak.

Ideje az eltépésnek, és ideje a megvarrásnak; ideje a hallgatásnak, és ideje a szólásnak.

Ideje a szeretetnek, és ideje a gyűlöletnek; ideje a háborúnak, és ideje a békének” (Préd 3,2-8).

Majd később így ír:

„Elnéztem a vesződséget, amit Isten az emberek fiainak ad, hogy bajlódjanak vele. Mindent ő tesz, a maga idejében. Adott ugyan nekik némi fogalmat az idő egész folyásáról is, de anélkül, hogy az ember elejétől végig fel tudná fogni, amit Isten tesz” (Préd 3,10-11).

Életünk valóban roppant kicsi és szájalmas lenne, ha csak abból állna, amit megtapasztalunk, megérintünk vagy látunk; az örökkévalóság viszont mérhetetlen. Ha életünket úgy éljük, mint az örökkévalóság kezdetét, látni fogjuk, hogy az sokkal valóságosabb, mint bármi ezen a látható világon. Ahogy Szent Pál írja: „Most ugyanis tükör által, homályosan látunk, akkor pedig majd színről színre. Most töredékes az ismeret, akkor pedig úgy fogok ismerni, mint ahogy én is ismert vagyok” (1Kor 13,12).

Isten mindannyiunkat erre a világra teremtett, de ugyanakkor az örökkévalóságra is, és szerepel valami a terveiben mindannyiunk számára. Ha csak a földi életnek élünk, annak meglesznek a következményei. Másrészt viszont, ha hűségesek vagyunk Istenhez, akkor ígéretet kapunk, hogy „az igazak ragyogni fognak Atyjuk országában, mint a nap” (Mt 13,43). Pál így fogalmaz: „Ha ugyanis a test szerint éltek, meghaltok, de ha a lélekkel megölték a test cselekedeteit, élni fogtok” (Róm 8,13). Nem ez kellene hogy legyen a célunk?

Persze, amint küszködünk előre, hibákat vétünk. De Isten akkor is tud használni bennünket. Ebben a világban lehetünk ugyan tökéletlenek, de az örökkévalóságban elérhetjük a tökéletességet.

A Robert Browning-vers, melyet titkáróm, Ellen úgy szeretett, s amelyet könyvem elején idéztem, így fejeződik be (*nyersfordításban*):

*Hát vedd és használd alkotásod,
Javítsd rajta a rejtőző repedéseket,
Micsoda túlfeszítése az anyagnak:
eltvélyedés a céltől!*

*Időm a Te kezében van,
Tedd tökéletessé a kupát, ahogy tervezted!
A kor helyeselje az ifjúságot,
És beteljesítse a halál.*

Az örökkévalóság előtti élet itt a földön alkalmat ad nekünk, hogy legyőzzük a halált, még mielőtt fizikailag meghalunk. Segíthet nekünk fölfogni, hogy Isten hogyan dolgozik mindannyiunk életében, és erőt adhat nekünk, hogy őt kövessük szolgálatban, szeretetben és megbocsátásban, hogy felkészülhessünk előbb a halálunkra, majd pedig az örök életre.

Amikor Isten mindannyiunkat elindított az utunkon, terve volt velünk, minden képzeletet felülmúló terve. Ha teljesítjük feladatunkat, akkor cserébe megkapjuk az örök életet. Jézus azt mondja: „Én vagyok a föltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghalt is, élni fog; mindaz, aki belém vetett hittel él, nem hal meg sohasem” (Jn 11,25-26).

Ford. Korányi Judit

Forrás: J. Chr. Arnold: Rich in years